
Od Redakcji

Studia Włocławskie 17, 7-8

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

OD REDAKCJI

Święty Jan Paweł II w adhortacji apostolskiej *Pastores gregis* uczy, że „biskup [...] zobowiązany jest do czuwania z miłością nad całą owczarnią, w której został postawiony przez Ducha Świętego, aby kierować Kościołem Bożym: w imię Ojca, którego obraz uobecnia; w imię Jezusa Chrystusa, Jego Syna, przez którego ustanowiony został mistrzem, kapłanem i pasterzem; w imię Ducha Świętego, który daje życie Kościołowi i podtrzymuje słabość ludzką swoją mocą” (PG, n. 7).

Biskup jest więc sługą uświęcenia przez sprawowanie świętej liturgii, zwłaszcza Eucharystii, którą Sobór Watykański II w Konstytucji o liturgii określa jako szczyt i źródło życia Kościoła (por. KL, n. 10). Tę funkcję urzeczywistnia także, gdy naucza i kieruje ludem Bożym. Całokształt zaś tej posługi św. Augustyn nazywa *amoris officium* (por. PG, n. 9). Być może na tej podstawie Konstytucja *Lumen gentium* „przywróciła biskupowi piękny tytuł «szafarza łaski najwyższego kapłaństwa, szczególnie co do Eucharystii, którą sam sprawuje albo o której sprawowanie się troszczy, a dzięki której Kościół ustawicznie żywi się i wzrasta»” (LG, n. 26).

Powyższe przesłanie nabiera szczególnego charakteru w perspektywie jubileuszu 70. rocznicy urodzin Księdza Biskupa Wiesława Alojzego Meringa, Pasterza diecezji włocławskiej. Jubileusz w wymiarze wiary jest błogosławionym czasem łaski, ponieważ teologia biskupstwa, jaką otrzymaliśmy w adhortacji *Pastores gregis*, kreuje możliwość, aby jej treścią przenikać lata pasterskiego posługiwania Biskupa Jubilata.

W świadomości Pasterza diecezji jubileusz ten inicjuje zapewne słuszną introspekcję nad dotychczasową posługą, szczególnie miejscowemu Kościołowi. Ponieważ tylko w tym aspekcie może urzeczywistnić się samoocena rodząca ewangeliczne wnioski egzystencjalne, dlatego ona uzasadnia słusność obchodzenia jubileuszy. Wspólnocie Kościoła diecezjalnego daje okazję do zgłębiania, w duchu eklezjologii Soboru Watykańskiego II, teologii biskupstwa. Jeśli taka refleksja zostanie podjęta, wówczas zaowocuje wiarą bardziej świadomą, w świetle której biskup

uosabia, życiem i posługiwaniem, Osobę Chrystusa Najwyższego Kapłana i Dobrego Pasterza. Ona bowiem przynagła do widzenia w Biskupie Szafarza Łaski Najwyższego Kapłana. Ta zaś prawda obliguje biskupów Kościoła do takiego wzorowania swojego postępowania na Chrystusie Najwyższym Pasterzu, aby wszystko było przyporządkowane budowaniu Kościoła i chwale Trójcy Świętej (por. PG, n. 24).

Tak więc jubileusz Pasterza diecezji przynagła chrześcijan tego Kościoła do ewangelicznego patrzenia, w duchu wiary, na Jego Osobę, posłanie i posługiwanie. Jednocześnie uświadamia potrzebę takiej jej formacji, aby Biskup był przyjmowany w perspektywie jej nadprzyrodzonej treści, jako błogosławiony przychodzący w Imię Pana.

Zatem 70. rocznica urodzin Pasterza diecezji wrocławskiej zachęca do takiego spojrzenia na Osobę i posługiwanie dostojnego Jubilata. W niej dostrzega się bogactwo darów, jakimi został obdarowany i którymi posługuje gorliwie, jako Następca Apostołów, diecezji, Kościołowi i Ojczyźnie. W jej wizji jawi się jako gorliwy Nauczyciel wiary i Herold słowa Bożego, niestrudzony Szafarz łaski Najwyższego Kapłana i konsekwentny Realizator pasterskich rządów Biskupa. Zapewne te elementy osobowe Pasterza diecezji oddaje pierwsza część periodyku, odnosząca się w swojej treści do Jego Osoby i posługiwania.

Ta więc okoliczność zainspirowała Teologiczne Towarzystwo Naukowe Wyższego Seminarium Duchownego, aby niniejszym dziełem wyrazić wdzięczność swojemu Biskupowi Ordynariuszowi za to, że sprawując od 12 lat posługę uświęcania, realizuje to, do czego zmierza posługa nauczania i posługa rządzenia. Nadto dziękuje za życzliwy i pełen oddania patronat sprawowany nad naszym Towarzystwem (por. Statut Teologicznego Towarzystwa Naukowego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławku, art. 4), które od 17 lat wydaje periodyk naukowy pt. „Studia Wrocławskie”.

Księdzu Biskupowi życzymy, aby pełen Ducha Świętego podejmował w dalszej posłudze Kościołowi i diecezji Jezusowe wezwanie: *Duc in altum* (Łk 5, 4). *Duc in altum docendo! Duc in sanctificando! Duc in altum regendo!* (por. PG, n. 5).

Redakcja dziękuje także wszystkim Autorom opracowań i artykułów, którzy taką drogą są współredaktorami kolejnego tomu periodyku. Czytelnikom zaś życzymy, aby jego lektura wpisała się głęboko w formację intelektualno-duchową, owocującą dojrzałą wiarą Kościoła.